

A nyári szünidő elején, június 21-től július 2-ig a Központi Fizikai Kutató Intézet és a Fővárosi Pedagógiai Intézet által szervezett számítástechnikai táborban vettem részt. Erre a kéthetes tábori foglalkozásra olyan fővárosi közép- és általános iskolás diákokat hívtak meg, akik érdeklődnek a számítástechnika iránt.

A mi csoportunkban huszonketten voltunk, a főváros különböző középiskoláiból. Székhelyünk Csillebércen, a KFKI-ban volt. 11 számítógépen dolgozhattunk. Sajnos még így sem jutott mindenkinek gép, ezért két kisebb csoportra osztottak bennünket. Az egyik csoport délelőtt, a másik délután dolgozott. Az első napon húsz vagy huszonegy feladat közül választhattunk egyet – esetleg többet –, ezeket átírtuk gépre, majd számítógépen futtattuk a programokat. A választási lehetőség bőséges volt, a barkochbától a gépen való játékon át a matematikai problémákig.

Természetesen mindenki a neki legjobban tetsző feladathoz fogott hozzá. Ha a példa megoldása kilátástalannak tűnt, lehetett egy másik, sőt akár egy harmadik feladattal próbálkozni. Nekem és jónéhány társamnak aránylag könnyen ment a munka, mert már dolgoztunk számítógépen. Az első hét végére még azok is elsajátították a számítógépprogramozás fortélyait, akik eddig csak látásból ismerték a „nagy tudású” gépet. Így hát csaknem mindenkinek sikerült két hét alatt megbirkóznia legalább egy feladattal.

A táborban – a számítástechnikai munka mellett – egyéb programok is vártak ránk. Körbe vezettek bennünket a KFKI-n, bemutatták a reaktort, szemléltető előadást tartottak a lézer hasznosságáról, és sok más érdekességről. A hosszú séták után jónéhányan siettünk vissza gépeinkhez, hogy a programjainkat tökéletesíthessük. Éreztük, hogy minden percet ki kell használnunk.

A táborozás utolsó három napján szakmai előadásokat hallgattunk. Az első a számítógép fejlődéséről szólt, felvázolva jövőbeli alkalmazási lehetőségeit. Ebből megtudtuk, hogy a gépek méretének és árának a csökkenése miatt azokat egyre több helyen tudják majd felhasználni. Másik két előadás a programozás néhány mesterfogására tanított meg bennünket.

Az utolsó napon mindannyian számot adtunk munkánkról. Egyenként mutattuk be elért eredményünket, s műveinket értékelték a vezetők. Ez volt számunkra a táborozás legizgalmasabb pillanata. Végülis – úgy érzem – igen kellemesen és hasznosan telt el ez a két hét.